

Esa Denaux

Morgen

Met stoepkrijt teken ik ijsjes op het beton. Naast me zit Irene. Ze heeft kauwgom in haar mond. We hebben afgesproken dat zij na mij het stoepkrijt mag. Misschien krijg ik dan haar kauwgom.

'Teken hem groter. Anders ziet ze hem niet.' Ze wijst naar haar oprit. Straks komt haar moeder thuis. 'Op straat dan?' Ik sta op. De straat is lang en loopt naar het dorp. Ik kan niet verder kijken dan de struiken waar we vroeger speelden. Nu spelen we enkel nog hier, op de betonplaten van de stoep, maar nooit waar ze elkaar raken. Daar blijft het krijt niet heel.

'Mama vindt de straat te gevaarlijk,' zegt Irene. Ik ga zitten op het verharde wegdek. Met het witte krijt teken ik de contouren van het hoorntje. Voor het ijs haal ik wat aarde uit Irenes voortuin. Ik kneed een mooie bol en leg die bovenop het getekende hoorntje. 'Nu is het geen vanille meer,' zeg ik.

'Welles,' zegt ze. Ze komt naast me staan.

'Nietes,' zeg ik. Ik buig voorover tot mijn neus bijna de straat raakt en ik doe alsof ik aan het ijsje lik.

'Je liegt.' Ze geeft me een duw. Ik knal met mijn voortanden tegen het asfalt. Van één van mijn tanden breekt een scherf af, als bij een porseleinen bord. Op het ijsje ligt nu een sliertje aardbeienbloed en een glazuren spikkel. Ik begin met lange uithalen te wenen en druk mijn tong tegen de gehavende tand. Die wiebelt gevaarlijk heen en weer. Ik begin nog harder te huilen.

'Niet janken, zo erg is het niet,' zegt Irene. Ze kijkt rond, maar niemand heeft mij gehoord. Ze knielt en slaat haar armen om me heen. Ik laat mijn hoofd op haar schouder rusten. Mijn gehuil klinkt gedempt. Wanneer ik helemaal gestopt ben, laat ze me los. Ik veeg mijn loopneus af en kom overeind.

'Gaan we bij jou spelen?' Irene staat ook op. Ik knik en neem haar mee naar de overkant van de straat.

'Waarom nemen we niet gewoon de voordeur?' vraagt ze als ik haar door de tuinpoort leid.

Ik haal mijn schouders op en loop door het hoge gras. Waar vroeger de poten van het klimrek in de grond

staken, zijn nu enkel bruine gaten. Het zwembad staat er wel nog, maar ligt vol bladeren. We gaan langs de veranda mijn huis binnen. Ik doe mijn sandalen uit en zeg aan Irene dat ze hetzelfde moet doen.

'Zullen we verstoppertje spelen?' Ze leunt tegen het vliegenraam. Wat stof waait op. De ramen zijn vuil, langs de buitenkant glimmen drie slakkensporen.

'Doe ik niet graag,' zeg ik. Mijn lip klopt pijnlijk.

'Of anders vadertje en moedertje?'

'Ik wil de vader niet zijn,' zeg ik, terwijl ik haar hand vastpak. 'Kom, ik weet iets leukers!' Ik trek haar mee naar de inloopkast op de eerste verdieping. De meeste kleren zijn weg, verdwenen in een dure reistas. Wat er nog hangt, is oud en versleten.

Ik trek een lade open en haal er een grauwe beha uit. Irene giechelt en doet hem aan. Ik kniel neer en geef haar een paar hoge hakken waarvan de riempjes stuk zijn. Van de kapstok haal ik als laatste een kasjmier kamerjas. Irene wil hem uit mijn handen trekken, maar ik houd hem buiten bereik en duw mijn gezicht erin. Mijn lippen laten een kusafdruk van bloed na en als ik diep snuif, kan ik mama nog ruiken.

Irene paradeert voor de grote spiegel in de badkamer. Met de hoge hakken is ze zeker tien centimeter groter dan ik. Ik zit op de toiletpot. Mijn naakte dijen kleven aan het deksel. Ik laat mijn voeten bungelen en moet denken aan vorige zomer, toen Irene en ik hier voor het laatst samen in de badkamer zaten.

We mochten toen voor de eerste keer alleen boodschappen doen. Haar moeder had ons geld gegeven voor melk en brood. Met het wisselgeld hadden we een grote zak gummybeertjes gekocht. We hadden afgesproken in de badkamer. Zij zou eerst de boodschappen naar haar moeder brengen.

'We moeten ze terugbrengen,' zei ze toen ze binnenkwam. Ik zat in kleermakerszit op de wit-zwarte tegels en had de beertjes opgesteld in twee linies.

'Dat gaat niet meer. Ze zijn vuil,' zei ik. Ik duwde een beertje plat onder mijn duim.

Irene springt overeind en ontdoet zich van de kamerjas. Met de beha heeft ze meer moeite dus ik help haar met de haakjes.

'Doe ze terug in de zak. Anders moet ik ze betalen.' Ze krabde aan een korstje vlak onder haar knie.

'Ik heb ook geld,' zei ik. Ik nam mijn slachtoffer op en duwde hem in mijn mond.

Samen aten we de rest van het snoep tot onze buiken pijn deden. Van het gekleurde leger bleef niets over. Diezelfde avond sloeg mijn moeder mijn spaarvarken stuk. Het geld gaf ze aan Irenes moeder, mij gaf ze een oorvijs. Ik wrijf afwezig over mijn oor. In gedachten voel ik de hete afdruk die mama's hand had achtergelaten. Irene staat nog steeds te pronken voor de spiegel, de badjas hangt tot op de grond. Ze maakt een pirouette en gaat dan met haar hand op haar heup voor me staan. 'Nu ben ik net je moeder,' zegt ze.

We liggen samen op bed. Irene heeft nog steeds mijn moeders badjas aan. Hij is veel te groot. Ze trekt de linkermouw over haar hand en steekt de stof in haar mond.

'Ik heb pijn aan mijn tand,' zeg ik.

Irene kijkt me alleen maar aan en gaat door met sabelen. Buiten begint het licht te regenen.

'Er zit een gaatje in,' zegt ze.

'In mijn tand?'

'In de jas.' Ze trekt de mouwstof strak en duwt haar tong door het gat. 'De jas kan je maken, jouw tand niet.'

Ik begin bijna weer te wenen.

'Binnenkort valt hij uit,' gaat ze door. 'En dan stop je hem onder je kussen en krijg je geld van de tandenfee!' Voor ze meer kan zeggen, klinkt buiten haar moeders stem: 'Irene! Irene?!'

Irene springt overeind en ontdoet zich van de kamerjas. Met de beha heeft ze meer moeite dus ik help haar met de haakjes.

'Niets terugroepen,' zegt ze. 'Eigenlijk mag ik hier niet komen.'

Ze schopt de hakken uit en rent naar beneden. Ik hoor hoe ze moeite heeft met de voordeur, ze moet wel drie keer slaan voor ze hem helemaal dicht krijgt. Onder de postgleuf ligt een stapel brieven. Af en toe wil de

postbode ze zelfs persoonlijk afgeven. Dan belt hij aan, maar ik mag nooit opendoen.

'Speel maar verstoppertje,' fluisterde mama dan, maar dat was voor ze vertrok.

Ik hoor nu ook Irenes vader thuiskomen. Ze gaan zo eten. Van de straat drijft de geur van gebarbecued vlees mijn kamer binnen. Ik heb honger, maar weet dat er in de keuken niets te vinden is. Vanochtend heb ik het laatste sneetje brood uit de zak gehaald. Ik trek mijn moeders hoge hakken aan. Mijn stappen galmen door de lege gang. Voor de dichte deur stop ik. Eerst klop ik zachtjes, daarna duw ik hem open. De slaapkamer ruikt muf en elke dag lijken de muren zwarter. Het grote bed is niet opgemaakt. Papa zit op een stoel, hij slaapt. Hij draagt maar één sok en geen hemd.

'Papa,' zeg ik. 'Papa,' zeg ik, deze keer luider.

'Laat me.' Hij beweegt amper.

'Maar ik heb honger.'

'Beneden is er..' Hij sluit zijn ogen. '...vast iets te eten.' Al drie dagen probeer ik hem wakker te maken. De eerste dag gaf ik hem een kus op zijn wang, de tweede dag trok ik hard aan zijn stoel. Nu doe ik één voor één mijn schoenen uit en gooi ze naar hem toe. Ik ga niet meer binnen. Als ik dat wel zou doen, zou het donker me opslokken.

Ik loop op blote voeten door de tuin, mijn vingertoppen oogsten de regendruppels van het hoge gras. Ik ren heen en weer tot mijn hart sneller gaat dan ik. Wanneer de zon bijna helemaal in het zwembad verdronken is, rust ik uit tegen de stam van een kleine appelboom. Op de wortels zit een slak, zijn huisje is gebroken.

Mijn maag knort. Ik ga op mijn tenen staan en trek een appel van de tak. Ik neem een grote hap. De appel smaakt zuur en het doet een beetje pijn, maar ik bijt door tot aan het klokhuis. Mijn tand blijft in het vrucht vlees steken. Ik glimlach terwijl ik hem eruit trek. Morgen brengt de tandenfee mama terug. ■